

[Bundvad.]

rente; deri har han gjort Forsøg paa at muliggøre Opsparing uden at straffe det i Form af nedsat Rente. Her gaar man den modsatte Vej, idet man skærer Grænsen ned, saadan at færre Folk end tidligere kan være Medlemmer, i hvert Fald nydende Medlemmer, af Kassen; man hemmer Opsparing. Dertil maa man erindre sig, at Arbejdsløshedsordningen er en Forsikring, der kun kan køre økonomisk rundt, saafremt man har nogen, der sjældent oppebærer Understøttelse, til ogsaa at betale; men hvis man gaar den Vej, at man sætter Formuegrænsen længere og længere ned, selv om Priserne stiger, eller i hvert Fald ikke regulerer den op i samme Takt, som Priserne stiger, saa kan man komme ud for, at Folk, saadan som de har Ret til efter Loven, melder sig ud af Arbejdsløsheds-kassen, til Skade for de Folk, der har større Arbejdsløshed end de selv. Jeg beder om, at man tager dette i Betragtning, naar vi skal til at tale nærmere om denne Bestemmelse.

Lovforslagets § 3, der gaar ud paa en Ændring i Arbejdsløshedslovens § 17, Stk. 2 a, sletter Bestemmelsen om „den paa Egnen gængse Løn“, som man populært siger, og der gøres opmærksom paa i Bemærkningerne, at vi i Udvalget angaaende Iværksættelse af offentlige Arbejder blev enige om, at det var vanskeligt at definere Begrebet „den Betaling, der sædvanligvis ydes paa den paagældende Egn for tilsvarende Arbejder“ — og at vi derfor anbefalede, at man tog den Bestemmelse ud og saa paa den, naar vi kom til Revisionen af andre Love, bl. a. den, vi i Ojeblikket behandler, og at vi dengang indsatte en anden Bestemmelse om, at saafremt der ikke var Overenskomst, skulde Lønvilkaarene være de samme, som var gældende for tilsvarende Arbejder i det frie Erhverv. Det vil altsaa sige, den Bestemmelse i Loven angaaende Iværksættelse af offentlige Arbejder forudsætter en anden Bestemmelse, forudsætter i Virkeligheden en Bestemmelse i § 17, 2 a, som siger, hvordan Lønnen skal være, og derfor er det rigtigt, at den bliver taget op til Revision. Jeg skal ikke paa Forhaand sige, om Bestemmelsen, saaledes som den nu fremtræder efter denne meget voldsomme Amputation, vil svare til, hvad et meget stærkt nuanceret Erhvervsliv og en moderne Sociallovgivning maa kræve af en saadan Lønbestemmelse, generel som den bliver. Jeg skal derfor om den nu nøjes med at sige, at vi gerne vil underkaste den en nærmere Drøftelse i Udvalget. Saa meget om den højtærede Ministers Forslag.

Med Hensyn til det andet Forslag, Nr. 157, kan jeg nøjes med at sige, at det ganske nøje knytter sig til det, vi lige har talt om, og at vor Stilling til det andet Forslag maa være afhængig af, hvilket Resultat vi opnaar med det første; de to Ting hænger nøje sammen.

Det tredje Lovforslag, vi samtidig behandler, er det af det kommunistiske Parti stillede Forslag om Ændringer i og Tilføjelser til Arbejdsløshedsloven. Det Forslag er jo en gammel Kending, det er nemlig, naar man ser bort fra Ordvalget og en enkelt Tilføjelse, ganske det samme, eller i hvert Fald af samme Virkning som det, vi stillede som Ændringsforslag den 18. Januar i Aar. Naar man erindrer sig, hvilken Skæbne vort Ændringsforslag fik — det blev jo stemt ned af det høje Tings borgerlige Partier —, saa undrede det, da Kommunisterne stillede samme Forslag igen, før der var sket Forandringer her i Tinget, som kunde gøre en Vedtagelse mulig eller i hvert Fald sandsynlig. Jeg skal ærligt sige, at jeg, medens det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen holdt sin Forelæggelsestale den 7. Maj, sad og fik mindre pæne Tanker om det ærede Medlems og hans Partis Hensigter — ja, man kan altsaa faa mindre pæne Tanker, desværre. Naar jeg fik det, var det, fordi det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen glemte at fortælle, at mit Parti for ikke saa længe siden havde stillet et lignende Forslag, men i Stedet brugte Vendingen, at han var klar over, at Rigsdagen havde stemt et Forslag om Afskaffelse af Arbejdskortene ned — hvor det kom fra, var maaske uden Interesse for ham.

Jeg kom derfor dengang til det Resultat, at Forslaget bl. a. havde til Hensigt at skaffe „Land og Folk“ en god Overskrift: „Kommunisterne foreslaar Arbejdskortene afskaffet!“ f. Eks. eller: „Arbejdskortene skal bort som et Led i Udrensningen!“ eller noget lignende. Lad mig dog sige, at man bør ikke tænke daarligt om sine politiske Modstandere, eller sagt med et gammelt Ordspil: Man kan ogsaa gøre et Skarn Uret. Jeg maa nemlig indrømme, at selv om Kommunisterne ikke i Januar, da det syntes naturligt, stillede Forslag om Ophævelse af Forringelserne af 1942, saa støttede de vort Forslag om at faa disse Forringelser ophævet. Det er for øvrigt ogsaa muligt, at Kommunisterne har den Opfattelse, at den højtærede Arbejds- og Socialminister bliver mere medgørlig og forhandlingsvenlig, naar det er dem, der stiller Forslaget, fremfor naar det er os.

Den højtærede Minister har imidlertid